

LUBOŠ GRUNT

narozen 1947 v Praze.

V letech 1970-1976 studoval na Vysoké škole umělecko-průmyslové v Praze v ateliéru filmové a televizní grafiky, vedené akad. malířem Miloslavem Jágrem. Žije a pracuje v Praze.

Z KNIH, KTERÉ ILUSTROVAL:

Slavko Pregl: Výprava zeleného draka, 1982

Vladimír Stojšin: Kino v krabičce od zápalek, 1985

Jana Knitlová: Bota jménem Melichar, 1986

Ben Budar: Já, kocour Standa, 1987

Ludvík Středa: Ryba v kleci, 1988

Dívka a čert (estonské pohádky), 1979

Daniil Chrams: Veselí čížkové, 1987

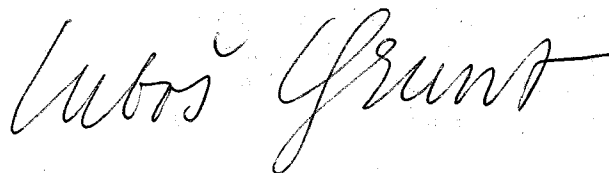
Luboš Grunt

ILUSTRACE

RODNÝ STATEK

VÁCLAVA ŠOLCE

SOBOTKA, ZÁŘÍ 1990

147. výstava v rodném statku Václava Šolce v Sobotce. Sezóna 1990. Pořadatelé: Okresní galerie v Jičíně, Městské kulturní středisko v Sobotce, pobočka KPVO v Sobotce, Spolek sběratelů a přátel exlibris, kolektivní člen České společnosti pro estetiku při ČSAV v Praze, nakladatelství Albatros v Praze. Vytiskly Tiskařské závody, provoz 77, Mnichovo Hradiště.

Některé obrázky **Luboše Grunta** znám do detailů z paměti. Troufalé tvrzení, že? Obzvlášť při mé vyhlášené roztržitosti a skleróze. Přesto na úvodních slovech trvám. Zásahu na nich má můj čtyřletý syn, který vlastní několik leporel a brožůrek od tohoto pana ilustrátora a minimálně jednou denně žádá, aby se mu z nich četlo. Číst pro nás zatím znamená detailně popisovat obrázky a vysvětlovat vztahy. Ilustrace Luboše Grunta se k tomuto účelu výborně hodí. Jsou hodně zalidněné, vždycky vyprávějí určité příběhy a přitom provokují dětskou fantazii. Možná, že si pan ilustrátor ani neuvědomuje, co všechno může svým vymyšlením v zatím nepopsané duši takového mrňouse ovlivnit. Co jenom v naší rodině způsobilo jeho „čížecí“! (Daniil Charms: Veselí čížkové – leporelo, Albatros). Stačí, když je jeden nakreslen víc do žluta nebo červena a už má větší šanci získat dětské sympatie než ten, který má křídélka tmavá. A jenom z tohoto prozaického důvodu dítě víc miluje čížek-zahradníka než čížek s neméně zajímavou profesí, ale tmavými křídélky. Kdo ví, zda-li mu tento názor nezůstane kdesi v podvědomí až do dospělosti . . .

Ilustrací pana Grunta si považuji i z jiného důvodu. Vybavena klasickým vzděláním, tradiční rodinnou literární výchovou a částečnou „profesionální“ nedůvěrou v televizi, snažím se své dítě vychovávat tak, aby už od mala nelpělo na televizní obrazovce a umělo od televizního programu odejít. Kupodivu se tyto mé snahy zatím setkávají s porozuměním a souhlasem. Večerníčky nás uspokojují jenom sporadicky. Všechno tam moc „letí“, hrdinové se příliš často střídají a hlavně se k nim nedá podle potřeby vracet. U knížek je to jinak. Když klukovi na první stránce chybí maminka a tatínek, určitě je potkáme na straně druhé nebo třetí. Nebo je tam alespoň nakreslen dům, kde celá rodina bydlí, či obchod, kde právě naku-

pují. Detaily pro nás dospělé možná malicherné, pro dítě objevující svět a vytvářející si ze říček hodnot, životně důležité. Nevím, jestli při vymýšlení obrázků a jejich malování pan Grunt na nutnost vědomí rodinné pospolitosti důsledně dbá nebo ji ve svých ilustracích interpretuje podvědomě. Skutečností zůstává, že jeho obrázky jsou v tomto směru doslova skrytým pedagogiem. Díky tomu patří k našim vyvoleným ilustrátorům, protože syn knížky s neúplnými rodinami odmítá. A v nás roste naděje, že mu snad tento silně vyvinutý pocit rodinné sounáležitosti vydrží do dospělosti a nebude patřit k těm, kteří tak katastrofálně zvyšují statistická čísla naší rozvodovosti . . .

K hitům naší dětské knihovničky patří Gruntova brožurka vydaná Českou státní pojišťovnou. (Jana a Václav Mertinovi: Malované hrátky). Jsou v ní různé rébusy, seriálek, doplňovačky a vystřihovánky s dopravně bezpečnostní tematikou. K vystřihovánkám jsme zatím nedospěli. Po vystřihování z brožurky zmizely a už bychom je nenašli. Zato s železnou pravidelností hledáme, kde pan malíř udělal chybu a spletl druhý obrázek. Proto si troufám tvrdit, že ilustrace (některé!) znám do detailů z paměti. Z hlavy vím, kolik kde chybí báboviček, kde uletěl kos a že je nesmysl, aby v parném létě šel po ulici pán v beranici a v kožichu. (Jde po levé straně ulice a blíží se k masně, kde je omylem vystaveno jízdní kolo, že pane Grunte?). Taky z paměti vím, že v tomto rébusu je jedenáct chyb a přiznám se, že přes veškerou snahu se nám jich daří nalézt jenom devět. Takže už jsem synovi musel slíbit, že až pana ilustrátora potkám, zeptám se ho na zbývající. Pravda, moje rodičovská reputace je tím trochu v niveč, ale to neznamena, že knížky s ilustracemi (později i časopisy) Luboše Grunta nebudou i nadále v naší rodině určitě vítány.